

Müasirlərimizin Nəsimiyə nəzirələri...

Bəşəriyyətin ən uca fikir dağlarından biri – Seyid İmadəddin Nəsiminin lidir. Payız olsa da gözümüzü-könlümüzü Nəsimi ruhlu bir bahar nəsimi süsləməkdədir. Budaqlarda titrəşən qızılı yarpaqlar da göylərdən gələn o ilahi gözəlin ayaqları altında payəndəz olmaq istəyir...

Mərhəba, xoş gəldin, ey ruhi

rəvanım, mərhəba!

Ey şəkərləb yarı-şirin, laməkənim mərhəba!

650 ilin o üzündən gələn səs-səda itməyibə, deməli, sözün, səsin gücü, qüdrəti, enerjisi, dəlğəsi da itməyib, əks-səda kimi, ana balasına, quşlar yuvasına qovuşduğu kimi yurduna, yuvasına qayıdıb.

Mərhəba, Nəsimi şeiri, Nəsimi uralığı, mərhəba!

Biz sənin zərərlərinik, babam, səpilmişik Yer üzünə, yazdığımız bir yarpaq pıçılıtsı, bir çiçək mehi, bir səhər Nəsimidi...

MƏRHƏBA

*Tutub "Ənəlhəq" sözündən
Körpütək keçdin özündən,
Əsrlərin o üzündən
Gələn sorağım, mərhəba!*

*Ruhun gəzər cahan-cahan
Cahanlara sığmaz bu can
Matlablara qapı açan*

Könül ortağım, mərhəba!

*Həşimisan, Qureyşisan,
Galacayın keçmişisan,
Həqiqətin günəşisan,
Odum, ocağım, mərhəba!*

*Səbrin qulağında tana
Qoymaz güldən-gül utana,
Üz tutub Şahi-mərdana
Gülən qucağım, mərhəba!*

*Misrada sözü güllənən,
Ocaqda közü güllənən,
"Ənəlhəq"də güzgülənən
Könül varağım, mərhəba!*

*Başdan-ayağa soyulan,
Qürub günəşi tək solan,
Heykəli göz yaşı olan
Oxşamam, ağım, mərhəba!*

*Ruhunun qəmxanasında
Naxışsan qəm hanasında,
İmansızlar dünyasında
İsmət duvağım, mərhəba!*

Nəzakət Məmmədova